

TRIANON 90 NEW YORK

Bevezető (Szilágyi Ákos) www.Trianon.us

“Nyelvében él a nemzet.”

Sok szeretettel köszöntök mindenkit, akinek fontos volt egy meleg, júniusi napon megjelenni itt, az ENSZ Palota árnyékában, hogy kiálljon azon testvéreiért, akiket személyesen ugyan nem, de lélekben ismer, mert ahogy Illyés Gyula írja “magyar az akinek fáj Trianon”.

I would like to briefly switch to English as I express my great pleasure to welcome the representatives of the Office of Ambassadors of the U.S. Mission and Hungary to the UN at our commemoration.

Amíg szerveztük ezt a megemlékezést, számos alkalommal hallottam magyar nyelven beszélő honfitársaimtól, hogy miért foglalkozol te Trianonnal? Mi közünk nekünk egy 90 évvel ezelőtti történethez?

Miért nem felejtjük már ezt el, s nézünk a jövőbe?

S mondták ez adott esetben éppen egy seven-eleven boltban, sorbanállás közben, s nem is gondolták, hogy ezért a pár magyarul kimondott mondatért a világ bizonyos pontjain megveretés, jobb esetben “csak” pénzbüntetés járna.

Mi itt az Egyesült Államokban abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy ilyen történetek elképzelhetetlennek tűnnek számunkra.

Lehetetlennek tűnik, hogy ha valaki spanyolul, kínaiul, franciául vagy éppen lengyelül szólal meg, annak megveretéstől vagy pénzbüntetéstől kelljen tartania.

A 90 esztendővel ezelőtti trianoni szerződés következményeként az akkor elcsatolt területek magyarjai harmadik és negyedik generációjának a mai napig el kell szenvednie ezeket az

atrocitásokat.

Azok, amik nekünk itt az USA-ban abszurd, horror filmbe illő jeleneteknek tűnnek, generációkon keresztül ívelő hétköznapiak számos magyar testvérünknek.

Nem érdemelnek meg évente egy napot tőlünk, azoktól, akik Márai után szabadon "örökségbe kapták" a szabadságot?

Mit tehetünk mi itt néhány százan New York milliói, a világ milliárdjai árnyékában?

Azt, amit egy elkeseredett anya tehet, ha gyermeke gödörbe zuhan. Ha segíteni nem is tudunk, időről-időre leülünk a gödör szélére, segítségért kiabálunk, elmondunk egy imát, s várunk. Várjuk azt a csodát, aminek el kell jönnie. Csak ki kell tartani.

Nem tudhatjuk, mennyi várakozást mért ránk Istenünk, de csak úgy mint az anya, soha nem hagyhatjuk sorsukra véreinket.

S lám, új hajnal van születőben. Megértük, hogy március 15. és október 23. annyit szenvedett és vajúdott igazságai után, Trianon 90-ik évfordulója méltó helyre került az új Magyar Parlamentnek köszönhetően.

Messze vagyunk még a győzelemtől, de bizonyosságot nyert, hogy a 90 esztendő virrasztása, a láng generációkon átívelő őrzése nem volt hiábavaló.

Ez a remény ad erőt most itt állunk.

Ennek az erőnek, hitnek erősítése a célunk itt, ma.

Kérem Önöket, Benneteket adjátok tovább az üzenetünket, hogy érdemes. Hogy érdemes kitartani. Érdemes hinni. Érdemes harcolni az igazságért.

Köszönöm a figyelmet. Emlékezzünk tehát!

